

Drahokamy

2

Květoslav Minařík

CANOPUS

Vydavatelská řada DRAHOKAMY
svazek 3

Květoslav Minařík

Drahokamy 2

Canopus
Praha 2012

ISBN: 978-80-87692-19-6
© Květoslav Minařík

Obsah

ÚVODNÍ CHARAKTERISTIKA.....	6
JAK NA TO	10
JAK JSEM BYL UVEDEN DO VYSOKÉ MAGIE TZV. PRAVÉ RUKY	14
ODKAZ	20
PŘIZNÁNÍ	22
BILANCE	25
MOST.....	31
O REALIZACI A DĚSU PRAHU	35
MONOLOG	40
DOKUMENT	45
CO DÁLE	49
DETERMINISMUS TIBETSKÝCH MISTRŮ.....	53
NASTALA ZLÁ DOBA	55
CESTA K POZNÁNÍ	57
MYSTICKÁ CESTA PROMĚNAMI ŽIVLŮ.....	68
VZNIK A VÝVOJ JEVŮ	92
O PŮVODU BYTÍ	97
O PŮVODU SVĚTA Z HLEDISKA PRAKTICKÉ MYSTIKY... ..	102
FYZIKÁLNÍ ZÁKLADY DUCHOVNÍHO VÝVOJE BYTÍ	107
GENEZE.....	113
PROBLÉM JÓGY	122

MYSTIK A POČASÍ.....	125
PSYCHIATRŮM	127
OKULTISMUS.....	130
OKULTISMUS POD LUPOU.....	133
TIBETSKÁ MYSTIKA.....	138
DŽŇÁNAJÓGA.....	143
Stručná definice jógy a jejích systémů	143
Tři světy.....	145
Makrosvět džňány	148
Praxe džňány	151
Vysvětlení	153
Závěr	154
PODMÍNKY PRO MYSTICKÉ VEDENÍ A STYKY	157

ÚVODNÍ CHARAKTERISTIKA

Druhý díl souboru drobných prací nazvaných „Drahokamy“ obsahuje sdělení zasažená do autobiografického rámce, proto také alespoň stručně seznámíme s některými úseky života tohoto vynikajícího znalce duchovních nauk Východu i Západu a jejich praktického uskutečňovatele, autora těchto sdělení, jež svérázným způsobem navazují na jeho nauku, kterou nazval „integrální jóga“. Tímto názvem ji také odlišil od ostatních známých jógických systémů, s nimiž se v Evropě setkáváme na knižním trhu, které však pojednávají o józe většinou neúplně a opomíjejí hluboké morální požadavky, bez nichž se staly tyto jógické systémy jen bezduchou kulturistikou.

Autor těchto sdělení správně rozpoznal tuto závalu evropsky tradované jógy, a proto začal zcela nekompromisně a energicky uvádět do své vlastní praxe všechny morální a technické požadavky jógy. Tak především způsobem života, založeným na soustavném analytickém sebezpozorování, umožňujícím mu objektivně poznat různé bytostné sklony, tendence a projevy psychické oblasti, odstranil závadné jevy nekompromisním dodržováním všech morálních předpisů. Tím se mu otevřela cesta ke správným a účinným meditačním a koncentračním postupům, jejichž pomocí dosáhl všech vynikajících výsledků včetně přímého poznání a hlubokého vhledu do všech skutečností mikrokosmu a makrokosmu.

Velmi draze to sice zaplatil těžkými zdravotními poruchami, neboť neměl zkušeného vůdce, znalého nejen správných morálních a koncentračně technických postupů, ale také rizik spojených s prováděním jógy v našich podmínkách. Kladem zmíněných tvrdých a bolestných životních zkušeností bylo zjištění, co lze v našem evropském prostředí a životních podmínkách provádět z jógických disciplin bez újmy na zdraví a bez jiných nebezpečí, plynoucích z nevhodných zásahů do subtilních vztahů psychických složek.

Dobře znal hlubokou devastaci psychické oblasti moderního člověka, proto se řídil v rozhovorech s lidmi šetrnou zásadou, jež zní: „Nikdy jsem neplenil v názorech druhého.“ Dovedl však najít a sloučit zdravé prvky různých duchovních nauk Východu i Západu, kriticky je srovnat a vybrat z nich prvky, které lze v našich dnešních životních podmínkách a prostředí bez rizika realizovat.

Písemná sdělení autora nejsou tedy výsledkem teoretického bádání ani kompilací z knih naučených neb vyčtených vědomostí o józe, ale vyplývají z hlubokého vhledu

do skutečnosti a přímého poznání daných jevů světa imanentního i transcendentního. Souhrn všech zde uvedených skutečností a zkušeností také umožnil autorovi zasadit do autobiografického rámce hluboké pravdy, týkající se jak nekompromisně správného morálního života, tak extenzivního a intenzivního soustředění dle pouček integrální jógy, kterou lze v našich životních podmínkách a prostředí postupně realizovat, aniž je takto usilující člověk nebezpečně ohrožen, anebo mu je znemožněn další postup v duchovním vývoji na cestě k dokonalosti.

V autobiografických sděleních autor osvětluje vztahy a zákonitosti mnohdy velmi složité a obtížně sdělitelné lidem s četnými materialistickými nebo idealistickými či světsky realistickými předsudky, lidem dosud marně hledajícím vnitřní harmonii, kterou jim dosavadní způsob myšlení nedal. Proto také své poučky dokládá vlastními životními zkušenostmi mnohdy svízelnými a dramaticky zauzlenými.

V druhé části souboru drobných prací „Drahokamy“ jsou pro svou závažnost podloženou vlastními životními zkušenostmi nejdříve uvedena autobiografická sdělení, po nich následuje skupina sdělení zabývajících se vztahy k různým vědním oborům a filozofickým systémům z oboru duchovních nauk; dále jsou práce se speciálním zaměřením.

V dalších odstavcích jsou tedy na prvním místě uvedena autobiografická sdělení, jejich název a stručný obsah zachycující několika větami svéráznou podstatu sdělení.

Autor v následujících postupně jednotlivě uváděných konkrétních sděleních:

Jak na to seznamuje čtenáře s těžkostmi a obtížemi, jež ho od mládí provázely a přivedly ho k tomu, aby svůj život řešil pomocí jógy; díky nekompromisnímu dodržování všech příkazů jógy dosáhl realizace.

Jak jsem byl uveden do vysoké magie tzv. pravé ruky líčí své zásahy ve snaze založit hluboko v příčinném světě příznivější osudy lidstva, a to tím, že svými dobrými stavy myslí a nálad čelil zlým stavům myslí a nálad, jež ovládaly mysl a nálady neovládajících se lidí. Jak dalece se tyto dobré stavy myslí a nálad odrazily v dějinách našeho národa i světa doložil několika praktickými velmi zajímavými ukázkami.

Odkaz (r. 1954) oznamuje, že se mu podařilo formulovat a zanechat čistou duchovní nauku, dávající životní směrnice k jejímu uskutečnění.

Přiznání uvádí své zkušenosti a poznatky, jež jako vynikající znalec mahájány získal z vlastní praxe, že stavy vědomí a karma určují sféru pobytu bytostí.

Bilance uvádí okolnosti, jež mu nedovolily přímý přenos nauky od ducha k duchu a současně od ucha k uchu.

Most líčí své úsilí překlenout bájnou řeku Styx z břehu běžného lidství na druhý břeh božství „Ariadninou nití“ své nauky a přemostit mostem přímého zasvěcení.

O realizaci a Děsu prahu líčí své zkušenosti při přechodu Márova příkopu s jeho desetitisíci léčkami za první, druhé a třetí realizace, jež přečkal díky bedlivému uvědomování si těla s dodržováním všech požadavků správného postupu.

Monolog uvažuje o relativitě vzdáleností, jevů a vlivů v makrokosmu a mikrokosmu, do jejichž vzájemných relativních vztahů mu dala vniknout jóga správným zdokonalením pozorovacích schopností; to ho přivedlo k poznání, že za hranicemi „bytí“ stálých změn je klid absolutna.

Dokument seznamuje čtenáře s průvodními jevy první, druhé a třetí realizace mystika maximalisty.

Co dále vidí své úsilí zanechat světu spásonosnou nauku ohroženo závažnými chorobami, jimiž trpěl, a policejními zásahy totalitního režimu, kterým byl stále pronásledován.

Determinismus tibetských mistrů upozorňuje na vztah duchovních prvků jáství k periférii bytí za koncentrace až typu nirvikalpasamádhi, neboť periferie bytí má být zahrnuta do spásného dění.

Nastala zlá doba nabádá lidi, aby nastoupili cestu světla a dobra, neboť jen tak se mohou vyhnout větším hrůzám než v r. 1939–1945.

Cesta k poznání poukazuje, že věda zakládá poznání na laboratorních pokusech bez ohledu na morální odpovědnost, kdežto duchovní nauky na prohlubujícím se analytickém sebezpozorování s nekompromisní morální kázní; to se odráží v závěrech poznání, že jevy makrokosmu i mikrokosmu mají původ v „primum mobile“, jež se dále rozvíjí dle zákonů setrvačnosti a gravitačních vztahů.

Mystická cesta proměnami živelů poukazuje na výhledy, kterých lze dosáhnout mystickým úsilím, a to zemní živel – tělo – udílí stálost, vodní živel – pociťování – vede k odosobnění, ohňový živel – energie a vůle – vede k rozrušení struktury těla napětím, vzdušný živel – inteligence a duševní život – je intelektualizující faktor rozpouštějící já.

Vznik a vývoj jevů indická filozofie vykládá interferenci sil v gravitačním, ev. v elektromagnetickém poli; jeho trvání je dáno zákonem o zachování energie a pudem sebezáchovy v živé přírodě. U člověka je možný vývoj metodami jógy.

O původu bytí. Původ bytí lze nalézt jen pronikavým vhladem nebo permanentně vše analyzující uklidněnou myslí a vědomím, oproštěným od reflexního myšlení a pociťování. Takto poznává se celá bytost jako neustálý proces změn odehrávajících se v neproměnném fyzikálním poli bytí, majícím povahu vědomí na úrovni bytí.

O původu světa z hlediska praktické mystiky sdílí poznatky vědy, že stvoření jsou kvanta korpuskulí podléhající gravitaci, jež víří ve fyzikálním poli vesmíru. Fyzikální pole je prázdnota korespondující s božským světlem klidu, jež adekvátními duševními a duchovními postupy lze poznat jako nirvánu zvoucí a vábivou.

Fyzikální základy duchovního vývoje bytí řeší vztahy elektromagnetických potenciálů, jejich napětí a frekvencí, v oblasti minerální, vegetativní, animální a též u člověka, který může rozvinout vysokofrekvenční vibrace oblasti vědomí, rozumu, myslí a vůle za pomoci jógických metod a takto je promítnout až do transcendentna.

Geneze vysvětluje jógický aspekt tvůrčího procesu od prvního až do sedmého dne dle podání uvedeného v 1. knize Mojžíšově zvané Genesis.

Problém jógy je demonstrován na rovnostranném trojúhelníku, který má tíhová střediska a , b , c , s gravitačním polem v α a β drahách a napětím v rovnováze, kterou naruší přiblížení nebo vzdálení některé strany.

Mystik a počasí. Počasí lze plně ovládnout absolutním zastavením veškeré duševní činnosti z vlastní vůle. Dnes stačí jen zadržení duševní činnosti s introvertním soustředěním a s manipulací s osobní náladou.

Psychiatrům. Postoj psychiatrie k mystice a buddhismu je nesprávný, neboť tyto disciplíny správně prováděné vedou k jasu vědomí s ovládáním automatiky myšlení, citění a celé psychické oblasti s rozvojem vnitřní harmonie. Naproti tomu mysticismus a mechanický životní názor vedou k duševní pasivitě s reflexní automatikou myšlení, citění a rozvojem pudovosti s poklesem jasu vědomí a vnitřní harmonie.

Okultismus je souhrn ezoterních prvků mystiky, jógy, buddhismu a mahájány; vyžaduje absolutní sebevládu, odosobnění s rozvojem ušlechtilých pocitů a myšlenek, jež indukuje do celého lidstva. To je pravá idea okultismu, jeho opak je zneužití okultismu.

Okultismus pod lupou. Autor dle svých zkušeností upozorňuje na sílu myšlenky, které má být použito jen pro šíření dobra v přítomnosti i pro budoucnost, neboť to je lepší okultismus než vyvíjet jasnovidnost a dělat „magii“.

Tibetská mystika mahájány – severského buddhismu – seznamuje čtenáře se šesti naukami, jež lze rozdělit do dvou kategorií, a to: 1. jóga velkého symbolu, nauka o psychickém teple, jóga dlouhého HŮM; tyto pro Evropana nejsou vhodné; 2. jóga mystické oběti, nauka o přenosu vědomí, jóga prázdnoty jsou evropskému pojetí a pochopení bližší.

Džňánajóga uvádí definici jógy a základní rysy jednotlivých jóg. Praxe džňánajógy spočívá v pozorování těla zrakem, myslí a vědomím, jež se mění v extenzivní soustředění celé bytosti a nabyvá na intenzitě, až se objeví transcendentní svět druhého a třetího kontinua, tedy svět sil, energií a oblast prázdna – kosmického vědomí.

Doc. MUDr. Antonín Bajer

JAK NA TO

myslím na mystiku, na duchovní vývoj, na zasvěcení, na sebepoznání

Curriculum vitae

Když jsem v roce 1922 vyšel ze školy, dovedl jsem číst dobře ze školní čítanky, ale noviny jsem číst nedokázal. Hlavně snad proto, že to nebyla čítanková četba.

Ještě téhož léta jsem utekl z domova pro domácí poměry.

Živil jsem se jako pomocný dělník na stavbě, z počátku v H. K. a později v J. n. N.

Když začínala zima, práce na stavbách přestávaly, a proto jsem se vrátil do blízkosti domova. Nastěhoval jsem se ke svému bratrovi. Tomu jsem doma překážel. Snad proto a snad z ohledu na moji existenční budoucnost mě začal nutit, abych se šel učit nějakému řemeslu. A hned mi dal na vybranou pekařinu nebo řezničinu.

Řezníkem jsem se stát nechtěl, a proto jsem se jím nestal. Když jsem se učil dva roky, vzepřel jsem se týrání svým učebním mistrem, a tak jsem se doučil jinde.

V té době jsem se už nacházel ve vrcholící vnitřní krizi. Chtěl jsem ji řešit tím, že budu chodit do putyk, mezi prostitutky a že tak tuto krizi utopím v kalu světské spodiny.

Měl jsem však tehdy jediného přítele, staršího

o šest let. Snad o mé krizi věděl. A tak jednou za mnou přišel a řekl mi: „Ty jsi taková hloubavá povaha. Nezajímalo by tě tohle?“ S těmi slovy mi podal knihu od Yogiho Ramačaraky: Indických yogiů věda o dechu. Když jsem ji pak četl, svítlo mi: to jsem vždy hledal! Jenže podněcující návody k dalšímu postupu jsem v ní nenašel, i když jsem mnohá cvičení v ní uvedená prováděl.

Jednou, když jsem bez cíle bloumal ulicemi města, uviděl jsem ve výkladě knihkupectví knihu od O Hašnu Hary: Praktický joga. Co je jóga jsem už věděl a kromě toho stála 5,- Kč, což bylo pro mne únosným vydáním, a tak jsem si ji koupil.

Když jsem tuto knihu přečetl, poznal jsem zase, že jsem našel to, co jsem vždycky hledal. Rozhodoval jsem se tedy, zda nauku, již tato kniha obsahovala, mám přijmout nebo nikoli. Bylo mi totiž jasné, že nežiju v takových podmínkách, jež jsou této nauce příznivé. Jenže východisko v životě jsem stejně žádné

neviděl, a proto jsem se klonil k tomu, že tuto nauku přijmu, ať už to dopadne jakkoli.

Asi čtrnáct dní jsem sledoval, jak se chová má bytost právě ve vztahu k požadavkům, kladeným touto naukovou knihou. Během té doby jsem dospěl k názoru, že bych ty podmínky s jistými výhradami splnit mohl, a proto jsem se definitivně rozhodl.

Druhého dne po tomto rozhodnutí jsem začal žít podle jejích předpisů.

Jako jedinou výhradu jsem stanovil, že budu plnit všechny příkazy, jež na své „čely“ kladla, ale když se neukáže žádný výsledek jako ovoce předepsané kázně, vrátím se k putykám a prostitutkám.

Brzy jsem se přesvědčil a také mi to bylo jasné, že setrvačnost starého způsobu života bude narušovat dokonalé dodržování všech příkazů, ale protože jsem byl na to pozorný, nezdálo se mi, že v novém způsobu života padám nazpět. Naopak. Nové prožitkové kategorie se zmocňovaly mého nitra a já jsem pouze pozoroval, jak se vše vyvíjí a co to všechno se mnou dělá. Smysl pro tyto prožitky jasně pouze příznakové si mě nepodmanil, a tak jsem pouze usiloval a pozoroval. Naději ve mně budila skutečnost, že se tyto prožitky stále zlepšovaly, což jsem akceptoval s uspokojením, aniž jsem z toho vyvozoval jakékoli závěry.

To zřejmě byla podmínka, aby takto se přetvářející bytost vydala ze sebe plod v podobě mé první mystické realizace. Trvalo to jeden a půl roku.

Již v jejím prvním okamžiku jsem náhle pochopil, že jsem dosáhl toho, po čem touží všichni lidé bez rozdílu, čeho však chce dosáhnout každý jiným, svým osobitým způsobem. Ale to už mi bylo zřejmé, že žádný z obvyklých způsobů snažení k tomu nevede, protože je vždy založen na osobních sklonech, jimiž se bludné zaměření a úsilí pouze posilují.

Na základě toho jsem uvažoval, že bych se měl uzpůsobit k tomu sdělit své zkušenosti v podobě nauky druhým. Realizační proces však trval s neztenčenou silou dále téměř po dobu dvou let. Těžká a odpovědná práce pekařského tovaryše mi však neumožnila, abych skončil se stavem, který mi dovoľoval stále pouze číst dobře školní čítanku, ale špatně noviny. Ale realizační proces se konečně začal mírnit; nebyl už tak prudký, a proto jsem měl čas sledovat, jak to nyní se mnou je.

Dospěl jsem k přesvědčení, že v mé bytosti je stále ještě nějaký nepokoj, jiný, než když jsem na svou novou cestu vstoupil, ale přece jen to byl nepokoj, jenž nesvědčil o ukončení celého procesu mystického růstu.

V květnu 1928 jsem konečně dospěl k rozhodnutí, že se tento můj stav musí skončit.

Poměry byly příčinou, že jsem tehdy stál u studně a díval se na oblohu, jež byla jako vždy prostou klenbou nebes nad krajinou. Ale v tu dobu jsem už začal hřítat své zaklínání nikoho menšího než tisícinásobného Brahmy. Pod mocí tohoto zaklínání prostá nebeská klenba začala měnit svůj obvyklý vzhled. Stávala se zřetelněji a zřetelněji obličejem tisícinásobného Brahmy. A pak náhle něco ve mně začalo varovat. Uposlechl jsem tohoto varování a změnil zaklínání. Zaklínal jsem s úmyslem, aby ta podoba zmizela a místo ní se nade mnou znovu rozklenula nic neříkající, obyčejná obloha.

Pak už nebylo nic. Přece však: za několik dní potom jsem dosáhl jistoty: už nikdy nebudu nic hledat. Ani ve světě, ani v pralesích života, ani v lidech, ani ve společnosti; vůbec v ničem a nic. Potom – divte se všichni mystikové – šel můj život dál. Nauka, již jsem konečně objevil a jež se dala dobře nazvat „znovuobjevenou zavátou stezkou buddhů“, se mi i po teoretické stránce zcela ujasnila. Proto jsem se začal snažit najít někoho, komu bych ji mohl sdělit, někoho, kdo by byl schopný přijmout ji v podobě mystického zasvěcení. Ale jako Buddha jsem si mohl postěžovat: „Ať tuto nauku vykládám kuse nebo zevrubně, stručně nebo obšírně, je vše marné.“ Lidé jsou tak zaujatí vštípeným jim přesvědčením o životě a počínání, že nikdo opravdu nehledá, aby okovy nevědomosti zlomil. Proto jsem si vynutil velmi vážný rozhovor s tisícinásobným Brahmou. Řekl mi, jaké mám v této věci možnosti. Po nějakou dobu jsem se pak rozhodoval, a když mé dva pokusy s nadějnými muži v tomto směru selhaly, obrátil jsem pozornost do ženského světa.

Na tisícinásobného Brahma jsem se už neobracel, protože se podle mého soudu v tom vyznat nemohl. To však jen mimochodem.

Téměř žádná z dívek u mne nemohla uspět. Bylo mi jasné, že přes můj ideální pohled na ně „mají v hlavě jenom hlínu“. Dokážou se snad dobře točit kolem kamen, vychovávat děti a snad i někdy hospodařit, ale moje realizace a mystika jim jsou tak vzdálené, že dorozumění není možné.

Pak však přece jen se objevila jedna. V srdci měla světlo náboženských sklonů i oheň, jako je boží, a – pod paží Bibli svatou. To jediné bylo přijatelné.

Její příchodem do mého života má stále více neprodyšná izolace přestávala, jak mi to tisícinásobný Brahma předpověděl. – Jenže nic nemělo být lehké. Má průvodkyně životem a světem vedle mne dvakrát zešílela. Kdo však by nezešílel, když žije vedle mne a lne ke mně?

Pro obyčejné lidské oko jsem nevedl ideálně svatý život, nýbrž pouze život všední. Ale můj mystický život šel přesto dál, i když už ke všemu jsem měl i syna. Přiznám se: měl jsem syna. Teď podle mne pouze někde žije. Ne však jako můj

syn, syn svého otce. Má totiž manželku, která nikdy nechtěla vzít v úvahu, že on má také rodiče. Na to jsem mu v jednom dopise doporučil, aby ji k tomuto zjištění přivedl tím, že ji zbije až do bezvědomí. To on neudělal. Proto nemá otce a já nemám syna. Z toho mi vzešel pocit, v jakém má žít Dokonalý.

Teď už dožívám a žiju pouze nauku. Mohu si jen klást otázku: žijí ji také ti, kdo jdou za mnou? Asi se jim nedaří přecíst si knihu nějakého O Hašnu Hary a pak jednoduše její návody v životě uplatnit bez úvah kolem jejího filozofického obsahu. Mají však pravdu: nejen O Hašnuova kniha o józe je tak suchá, že neposkytuje potravu pro myšlení a filozofování, sebeohlupování vymyšlenými pocity nebo pro vybudování falešného přesvědčení, že je člověk posvěcen nějakým zasvěcením. Snad i to se jednou spraví! Ale to už já zde nebudu. – Jak to vím? Věřu nesnadno dokáže člověk opustit dosavadní způsob života, kdy mu sklony diktují každé počínání i názory i přesvědčení, a začne žít život Dokonalých, kteří jdou a jen se dívají. To nesnadno, zdá se, vyžaduje čas, který člověk za celý svůj život sotva získá, když večer nejde spát jako nedokonalý a ráno nevstane jako Dokonalý. Ale to už není má věc. Je tu možno připomenout, že neexistuje vývoj, nýbrž pouze vůlí vynucená změna. A pozor na toto: naukovou knihou není pouze ta O Hašnu Harova. Ale to necht' si každý rozřeší sám.

Řekl jsem už však, že žiju v pocitech Dokonalého. Proto jsem si jist, že končím v poznání Buddhově. V Kristově nikoli, čehož důkazem je to, že i když jsem tak mnoho a intenzivně pracoval v říši příčin, přece se nikomu nepodařilo přivést mne na šibenici. Proto mé poznání není kristovské, nýbrž buddhovské. A provaz šibenice se nad mým krkem chtivě houpal. Zůstane však po mně mé poznání a tento můj bytostný stav jako dědictví jiných? – Asi nikomu není lehké uskutečnit toho O Hašnu Haru. Ale pozor! Nedá se říci, že jenom jeho nauka je správná. Alespoň jako učebnice mystické filozofie. Ale když se něco v životě má uskutečnit, něco, co člověka dovede až k poznání Buddha, musí se podle předpisů spásné nauky žít. Rozhodně nestačí se její pomocí pouze filozoficky vzdělávat. V takovém případě se totiž žít reálný život přestává a zbude filozofování. To není k ničemu, s výjimkou vyhledávání hádek o správných a nesprávných mystických naukách a snahách.

Je nezbytné necvičit se v chápání teorie nauky, nýbrž v jejím uskutečňování v přirozeném, tj. citovém životě.

JAK JSEM BYL UVEDEN DO VYSOKÉ MAGIE TZV. PRAVÉ RUKY

Když jsem vstoupil na cestu jógické výchovy, považoval jsem za nezbytné přijmout její systém osmi kroků, z nichž prvním je morálka, jama. A tu jsem již narazil na to, že při dodržování příkazů jama zesiluje pesimismus; to vyplývá z nezbytné likvidace nadějí, které vždy silně bují, když je mladý člověk orientován do světa.

Stupňování pesimismu následkem zřikání se všeho, co člověka láká, když je orientován do světa, mi připadalo vlastně jako úpadek, protože nespokojenost a s ní souvisící pesimismus se tím převádí na jiné pole; člověk se tak může stát truchlivým kajícím.

Snažil jsem se proto být radostný tím víc, čím více jsem se zřikal světa. Tím se mi podařilo udělat svou náladu nezávislou na zevních podmínkách.

Komu se podaří udržovat svou náladu nezávislou na zevních podmínkách, stane se velmi citlivým na prostředí i na jednotlivé lidi. Proto jsem začal poznávat, že nálady jsou ovlivňovány vlnovitými vlivy, které působí na každého jednotlivce. Z toho jsem se poučil, že své duševní stavy musím chránit nejen před nezřetelnými změnami svého vlastního nitra, nýbrž i před zesílenými vlivy prostředí.

Když jsem se naučil chránit před ovlivňujícími momenty prostředí, poznal jsem, že stejně jako prostředí ovlivňuje jednotlivce, jednatel může ovlivňovat prostředí. Poznal jsem, že nasadí-li někdo proti velmi silnému vlivu prostředí příslušný druh vůlí mocně udržované nálady, projeví se to v přenášení jeho nálady na společnost, v níž se nachází.

Tak jsem poznal základy vysoké magie. Magie, která už nemá sloužit záměrům osoby magikovy, ale může být použita k dobru světa. To platí za podmínky, že v ní vůbec nebude rozhodovat osoba magikova, ale naopak magik, řídící se příkazem „nečiň jiným to, co nechceš, aby ti jiní činili“, bude mít na zřeteli dobro, které milují dobří lidé.

Vždy jsem používal znalost magie. Jako zkoušky u osob, které předstíraly, že jsou zasvěceny, jindy ke své osobní obraně, která je dovolena, když stačí

obrátit mysl a cítění nepřátel jiným komplexem myšlenek a pocitů, než jakým jsou uchváćeni. A konečně – hlavně – jsem jí užíval v oblasti světové morálky nebo politiky.

Na cestu používání magie v oblasti světové morálky a politiky jsem byl uveden hned poté, kdy jsem dosáhl úspěchu v udržování žádoucího optimismu proti neurčitým popudům, které tento optimismus přemáhají. Tyto neurčité popudy pocházejí z mentálního prostoru lidských bytostí; tento prostor je po celou dobu, kdy jsem se stal jóginem, nasycen sugestivně působícími vlivy, které jsou z jiného hlediska předzvěstmi zkázy.

Zjistil jsem, že předzvěsti zkázy jsou velmi konkrétní, a protože jsem už tehdy dovedl abstrahovat od „božího jícnu“, vyzněla celá věc takto: vida silné předzvěsti zkázy lidí, ptal jsem se toho, kterého jmenujeme Bůh: „Je možné, aby se tomu lidstvo vyhnulo?“ Odpověď: „Když se lidstvo polepší.“ Otázka: „Může se polepšit?“ Na to Bůh neodpověděl.

Od té doby jsem kladl proti mechanicky se uplatňujícímu komplexu myšlenek a podnětů u lidí ucelenou soustavu myšlenek a duševních stavů zdravějších kvalit. Byl jsem však sám a vášně zla si razily cestu k brzkému uplatnění.

Pak se ukázalo, že tyto vášně jsou zesilovány a rozdmychávány jen menšími skupinami lidí. Veliká většina lidstva zůstává pasivní a stává se proto pouze nástrojem k rozšiřování zla nebo dobra. Poznal jsem, že jsou nástrojem vhodnějším pro rozšiřování zla než dobra z toho prostého důvodu, že u nich převládají elementární sklony. Tím se ukázala situace velmi složitou. Tím složitější, že se mi za sklony a popudy ukazoval duchový činitel, kterého jsem izoloval jako atavismy, v nichž jsou ukryty tendence, uvedené v život elementárními sklony předků a prapředků.

Pro magii nejsou tyto tendence nedosažitelné. Je to mentál jiné kategorie a jeho tendence lze blokovat stejně jako tendence denního vědomí a myšlení. Tyto tendence však svědčí o tom, že běžní lidé nikdy nevědí, zda konají dobro nebo zlo a zda se jejich jednání později neukáže jako zlé, ačkoliv si přejí, aby bylo dobré.

Toto poznání mi vysvětlilo celou problematiku lidských osudů v celosvětovém měřítku a současně mi zcela ujasnilo jak pracovat ke změně poměrů ve světě.

Nejprve jsem použil komplexu příznivého myšlení a dobré nálady při projednávání jakéhosi zákona v parlamentě našeho státu a projednání bylo kladné. Nevím už, o jaký zákon šlo, ale na tom snad nesejde. Mně samému pozdější zkušenosti dokázaly, že dobro se mnohem snáze prosazuje, jestliže světová politika necílí k násilí a válce. Když cílí, pak v dobru nastává zdrženlivost, kdežto

zlé věci se začínají uchycovat ve světě jako následek rozličných opatření „nadhumnánního“ charakteru.

Přišel rok 1933 a 1934. Ať tehdy začalo vrhat stíny zla nové Německo, nebo tu byly ještě jiné vlivy, mně samému se zdálo, že nejhorší předzvěsti pro nás (náš národ) se ztělesňují ve výsledcích parlamentních voleb v našem státě. Byl jsem až vykolejený zlými předzvěstmi. Byl jsem však přesvědčen, že moc ke změně politických, a tedy i lidských poměrů, mám v ruce já sám. Avšak žádná okolnost se nedá prosadit bez příslušných podmínek. Žádal jsem tehdy proto svého zaměstnavatele, také mystika, aby mi poskytl trochu úlevy, že bych potřeboval čas, abych mohl udělat něco velmi prospěšného pro lidstvo. Ale jeho guruem byl K. Weinfurter. Proto vše dobré i zlé připisoval pouze boží vůli, ačkoli jak on, tak i jeho guru, se bez ohledu na tuto vůli snažili vždy včas „chytit zisk za pačesy“. Byl jsem tedy odmítnut, i když nešlo o nic, co by ho příliš zatěžovalo. Člověk, který kde si v hostinci rozdupal dost svých výrobků, aby dokázal, že si to může dovolit, protože je „továrník“, mne nepodrobil této zkoušce možnosti. Naopak mi se svým guruem začal připisovat různé nečestné záměry a úmysly a posléze mě na radu svého gura propustil ze zaměstnání, ačkoli dobře věděl, co to tehdy znamenalo. Byla přece těžká hospodářská krize.

Zlo tedy přišlo. Ať už jsem se mýlil či nikoli, viděl jsem, že mu byly otevřeny dveře tehdejšími vítězstvími agrární strany ve volbách do parlamentu. Právě od té doby jsem se cítil spolu se všemi lidmi našeho národa jako v černém mraku zla a nečekal jsem už nic jiného než katastrofu, do níž se řítí celé lidstvo.

Po několika letech se pak moje existenční poměry zlepšily. Kombinoval jsem proto různé vlivy podle toho, jaké kontury měl právě ten mrak všeho zlého. Stupňoval jsem a snižoval napětí, abych pružně čelil blížícímu se a zesilujícímu zlu, a protože jsem si ani na chvíli nemohl odpočinout, vyústilo to dlouhodobé a nesmírně silné napětí v anginálních stavech srdce.

Byl rok 1938. Byl jsem nesmírně vzrušen, ačkoli se prostor zdál jemnější než kdy předtím. Chodil jsem neklidně po pokoji, udržuje v mysli nesmírné napětí. Ani jsem si nevšiml, že se uprostřed pokoje objevila rakev; jednoduše jsem se jí vyhýbal. Pak náhle se v ní začala hýbat mrtvola. Uniformovaný někdo, kdo se probíral ze strnulosti a přehazuje nohy přes okraj rakve, řekl: „Tak už jdu.“ Hitler.

Měl jsem ho před sebou a byl v mé moci. Jenže s černým mrakem, který měl zahalit lidstvo a vybit se v silném konkrétním zlu, měl sotva co společného, s výjimkou toho, že chtěl „udělat pořádek v Evropě“ podle svých představ a záměrů. Byl tedy „za mašinou“, kterou jistě sám vytvářel; proto sotva mohl něco změnit na směr, kterým se ta „mašina“ chtěla ubírat.

Uvolnil jsem ho tedy z moci své vůle a snažil jsem se dále obrátit směr mraku zlých předzvěstí. Nevěřil jsem však, že se mi to může podařit a – také se mi to nepodařilo.

Přišla tedy válka. Zdálo se, že zeslabuje vliv tohoto mraku předzvěstí, ale neušla mi skutečnost, že lidstvo začíná trpět a bude trpět mnohem více. A tak jsem stál obrácen proti neurčitým konturám zla, v nichž ta válka byla pouhou epizodou. Významnou epizodou, ale nikoli rozhodující. V každém případě jsem se tedy zapletl do šarvátek, kterými byla válka. Vlnami duševních stavů a napětí jsem se snažil, aby výpočty generálního štábu Německa byly chybné, a týmiž vlnami jiných kvalit jsem se snažil docílit toho, aby Anglie vydržela kritickou dobu osamocení.

Při ofenzivě německých vojsk proti Francii jsem se cítil jako soustava pevností, které tam skutečně byly, a cítil jsem také, jak se tato soustava roztavuje ve výhni strašné německé palby. Stal jsem se rychle zemí Francie, abych mohl posoudit situaci z tohoto hlediska, a německé vojsko brázdilo mé tělo jako tuto zemi. Když bylo dílo zkázy téměř dokonáno, proměnil jsem se v oblohu, míruplnou oblohu, abych viděl, zda zkáza fyzická má být úplná – nezdálo se mi, že bude. A tak jsem se účastnil různých šarvátek. Byl jsem svědkem námořní bitvy v Severním moři a stal jsem se klidným až poté, když jsem viděl, že Němci bitvu s Angličany prohráli. Trpěl jsem neúspěšnou snahou čelit německé ofenzivě v Africe a sledoval jsem námořní bitvu Angličanů s Italy ve Středozemním moři tak dlouho, až jsem již žádnou italskou loď široko daleko neviděl. Mezitím jeden můj známý dirigoval pohyby svých rukou bitvu Angličanů v Africe od El Alameinu až kamsi do Tunisu, kdežto moje pozornost se soustřeďovala na samotného Hitlera, jehož vnitřní postavu jsem chytl při neúspěšné německé ofenzivě u Stalingradu. Tam jsem s ní bil o stěnu zákopů, až z ní opadalo maso a zůstala z ní pouze malinká lebka, nasazená na holé miniaturní páteři – to všechno jsem pak zahodil.

Pak jsem se stáhl do defenzivy. Bylo už jasné, že Německo s plány pokořit většinu lidstva nebo lidstvo všechno nezvítězí, a proto jsem pátral po dalších zřídlech temnoty.

Válka skončila. Ještě jsme tu ani neměli Rusy a už jsem musel prohlásit, že propast, která už dávno byla před lidstvem, je blíž. Napínal jsem pozornost, kde je toho příčina, a tak asi za tři čtvrtě roku po válce jsem se ocitl v generálním štábu SSSR, kam také přišel Stalin a prohlásil: „Připravte válku.“

Všechno už bylo jasné. Potvrdila se slova kteréhosi“soudruha“ ředitele, který už od mládí byl komunistou, vychovaným v Sovětském svazu: „Teď už je situace

jasná. Co bylo v cestě Sovětskému svazu, bylo Německo. To neexistuje a zbývá tedy jen Amerika.“ Okolnosti jeho názory potvrzovaly. Táž Amerika, která přinášela oběti ve dvou světových válkách, aniž z toho těžila jako Sovětský svaz z druhé světové války, byla lidem představována jako centrum všeho zlého. A to zůstává dodnes. Proč tomu tak je? Kdyby nebylo Ameriky, Sovětský svaz by se už cítil pánem všeho světa. Ale byl rok 1946, rok mé druhé mystické realizace. Do krajnosti jsem se namáhal čelit magicky tehdejšímu vývoji, ale nemohlo se mi podařit víc než to, že jsem mohl odpovědně prohlásit: „Podařilo se mi docílit toho, že v Americe budou mít správná vnuknutí.“

Potvrzovalo se mi to mnohokrát při nekonečných „mírových jednáních“ Západu s Východem, až jednou jsem konstatoval: „Truman při jednom z těchto jednání povstal a prohlásil, že za těchto okolností dále jednat nelze.“ A pak už byl Východ se Západem definitivně zneprátelen.

Co jsem o tom soudil? Amerika (a konečně také Anglie) nechtěly dát Sovětskému svazu svět na pospas. Byl jsem do jisté míry uspokojen. Ale vyvíjel jsem nesmírné úsilí v kladení světla svobody (politické) proti záměrům vládců Sovětského svazu, až jsem dosáhl toho, že jsem se dostal do blízkosti Stalina, kterého jsem na jedné recepci vnitřně chytl do ruky a utloukl ho o hranu stolu a pak jsem ho utopil v polévce. Pak padl stalinismus. Přišel však Chruščev, do jehož blízkosti jsem se rovněž dostal a při jedné vojenské poradě jsem nahlas oponoval, načež se Chruščev na mne vrhl, ale já jsem se ho chopil a v zubech jsem rozdrtil jeho hlavu a prokousal se mu až na páteř, která v mých zubech praskla. Věděl jsem, že Chruščev padne – a padl. Jenže zlo dosud nebylo zažehnáno. I když se mi podařilo magickými opatřeními založit hluboko v příčinném světě příznivější osudy lidských bytostí, přece jen zlo tyto osudy předchází. Byl jsem totiž nesmírně handicapován. Byl jsem stále obnažen existenčně, zatížen finančními nedostatky atd. atd. Ale vím: v rukou člověka je moc řídit osudy světa podle vlastní vůle. Nejde o nic jiného než stavy mysli a nálady čelit týmž stavům, které jako vodní masy na zemi pulsují v prostoru, podrobuje si každého, kdo není mocen sebe samého ovládat. Ale dokládám:

Kdo nechceš propadnout peklu a zničení, čel ucelenými dobrými stavy mysli a nálady zlým stavům mysli a nálady, které pulsují v prostoru a strhávají mysl a náladu lidí, kteří se neovládají. Nepůsob tedy k jejich zlu. Nebuď jako pekelní mágové, samozvaní vládcí národů, kteří si vždy myslí, že vládnout znamená válčit se světem. Mír je cosi nesmírně vzácného. Když jako magik „pravé ruky“, magik vysoké cesty budeš chtít dospět k vnitřnímu vyrovnání, kterým se posléze končí každá strast, budeš toho všeho muset dosahovat činěním dobra všem.

Nedomnívej se, že problém strasti je zúžen na tvou osobu. Abys mohl pokojně zhasnout navždycky pro tento svět, musíš předem tento svět zahalit aktivním přáním všeho dobrého, které na vysoké cestě musí být přáním vůlí prosazovaným, magickou silou, která tě bude stále zahalovat, dokud nepřestaneš být viděn světem nedokonalosti jako kdysi Henoch.

Neboj se cesty vysoké magie, když toužíš po osvobození. Ať jako mystik, nebo jako magik, dosáhneš osvobození až tehdy, kdy „překonáš svět“. Ne mečem a zlem, jak se domnívají političtí vladaři světa, nýbrž myslí a náladou. Ovšem musí mít za podklad dobro, to je aktivitu, která skutky ctnosti dává sebe světu, aby jáství zmizelo a bytost se tím připravila na ztotožnění s absolutnem.

Pokud jde o mne, dělal jsem, co jsem mohl. Cítil jsem se dost silný, abych přemohl svět, ale tíživé podmínky mi umožnily pomoci více své osobě než světu.

Byl bych raději, kdyby to bylo opačně. Víím totiž, že jedinec nemůže být blažený ve válčícím světě. Proto bych byl rád získal pomocníky na udržování žádoucího komplexu myšlenek a náladových stavů, ale nikdo mě nechtěl slyšet. Každý, koho jsem zasvěcoval, vyzvedával své osobní problémy, problémy červa, a tak nemohl pochopit, že skutečné řešení leží v nadosobním hledisku a postoji. Takže ten dosáhl dobrých pocitových stavů, onen potěšujících postřehů, ale málokdo alespoň předtuchy moci překonávající svět.

Cítím se na odchodu ze světa. Proto mi málo záleží na vyrazení nebo zachování tajemství. Přeji si pouze, aby někdo šel po stejné cestě, po které jsem šel a až dosud jdu já, protože to je nejen k jeho dobru, nýbrž i k dobru jiných. Cestou tvoření dobré karmy a tím také rozvoje božské moci, již musí dosáhnout ten, kdo se necítí schopen být sám až do zániku sebe – jen ten, kdo se toho cítí schopen, může jít cestou naprostého zřeknutí a tudíž bez ohledu na tvoření dobré, světu užitečné karmy.

Byl jsem tedy magikem. Dokázal jsem celá léta držet jednu jedinou myšlenku bez odchýlení se od ní. A víím: kdyby někdo za těchto okolností měl lepší zevní osud, mohl by si hrát s osudy světa jako se svými náladami. Ty „někdo“, vyskytni se a dovrš to, co jsem začal já: udrž pokoje plnou, zbožnou a přáním dobra plnou mysl bez zakolísání a proti všem nepřátelským vlivům přírody až do konce svého života. Pak budeš druhým, kdo jde touto cestou, cestou svých předchůdců.

Květoslav Minařík

Drahokamy 2

Vydavatelská řada DRAHOKAMY
svazek 3

Obálku navrhl Richard Bergant

Odpovědná redaktorka PhDr. Zora Šubrtová

Vydal CANOPUS 2012

Druhé vydání elektronicky v PDF

Stran 159

Od téhož autora:

Vydavatelská řada **PŘÍMÁ STEZKA**

PŘÍMÁ STEZKA

BESEDA BOHŮ

JÓGA V ŽIVOTĚ SOUČASNÉHO
ČLOVĚKA

CESTA K DOKONALOSTI

SVĚTLO GÉNIŮ

SPÁSA

VNITŘNÍ SMYSL NOVÉHO ZÁKONA

MALÝ MYSTICKÝ SLOVNÍK NAUČNÝ

Nyánatiloka a Květoslav Minařík:
SLOVO BUDDHOVO

W. Y. Evans-Wentz a Květoslav Minařík:
TAJEMSTVÍ TIBETU 1, 2

H. P. Blavacká a Květoslav Minařík:
MAHÁJÁNSKÉ TEXTY

W. Y. Evans-Wentz a Květoslav Minařík:
MILARĀPA

KÉČARA

PRAXE PŘÍMÉ STEZKY 1, 2, 3

Vydavatelská řada **DRAHOKAMY**

TAJNÉ ZASVĚCENÍ

DRAHOKAMY 1

A. David-Néelová a Květoslav Minařík:
PRONIKAVÝ VHLED

PATAŇDŽALIHO JÓGASÚTRA

LAO-C'OVO TAO-TE-T'ING

OSTATNÍ

Květoslav Minařík:
PROGNOSTICKÁ ASTROLOGIE

Od dalších autorů:

Vydavatelská řada **ÚSVIT**

Karl A. Gjellerup:
POUTNÍK KÁMANÍTA

Edward Bulwer-Lytton:
ZANONI

Objednávky přijímá:

CANOPUS, z. s., Synkovská 14, 160 00 Praha 6 <https://www.canopus.cz>

e-mail: canopus@canopus.cz | slovensko@canopus.cz

e-shop: <https://eshop.canopus.cz> | <https://eshop.canopus.cz/sk>

KVĚTOSLAV MINAŘÍK (1908–1974)

Český jogín a mystik, který v mládí do nejhlubších podrobností poznal a sám na sobě uskutečnil nejvyšší duchovní a mystické ideály Východu, aniž přitom ztratil kontakt s občanským životem. Své zkušenosti potom formuloval jako originální, z knih nevyčtenou duchovní nauku, jež vychází z psychologie a způsobu myšlení současného Evropana. Vede jej životem a zdokonaluje

jeho bytost jako celek: nezabývá se jen fyzickou, mravní nebo mentální složkou, ale harmonicky je rozvíjí všechny najednou.

Druhý díl výběru drobných prací **DRAHOKAMY 2** stejně jako první navazuje na nauku Květoslava Minaříka, kterou nazval „integrální jóga“, aby ji odlišil od neúplných jógických systémů, s nimiž se v Evropě setkáváme a které často opomíjejí hluboké morální požadavky, takže se mění v bezduchá tělesná cvičení. V tomto svazku jsou uvedena především **autobiografická sdělení o vlastním jógickém vývoji autora, po nichž následuje několik sdělení, zabývajících se vztahy k různým vědním oborům a filozofickým systémům duchovních nauk, a práce se speciálním zaměřením.**